

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 257/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek [REDACTED]

[REDACTED] zastúpených JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, advokátom, Nám. M. R. Štefánika 1, Žilina, proti výroku I uznesenia Okresného súdu Žilina č. k. 8C/39/2014-701 z 24. októbra 2022 a proti výroku II uznesenia Okresného súdu Žilina č. k. 8C/39/2014-746 zo 16. februára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 30. marca 2023 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) výrokom I uznesenia Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8C/39/2014-701 z 24. októbra 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu z 24. októbra 2022“) a výrokom II uznesenia okresného súdu č. k. 8C/39/2014-746 zo 16. februára 2023 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu zo 16. februára 2023“). Navrhujú tieto uznesenia v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáhajú priznania finančného zadošťučinenia v sume 2 000 eur každej z nich a náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľky vystupovali v procesnom postavení žalobcov (v 1. rade, 4. rade a 5. rade, pozn.) proti žalovanej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) v spore o zaplatenie 123 010,20 eur s príslušenstvom; o podanej žalobe okresný súd rozhodol uznesením č. k. 8C/39/2014-265 zo 6. decembra 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu zo 6. decembra 2018“) tak, že konanie o ich žalobe zastavil (výrokom I, pozn.) a žalovanej náhradu trov konania voči nim nepriznal (výrokom II, pozn.).

3. Sťažovateľky poukázali na to, že žalovaná 19. augusta 2019 splnomocnila na jej zastupovanie advokátku, a pretože žalovanej uznesenie okresného súdu zo 6. decembra 2018 nebolo doručené, následne požiadala o jeho doručenie a potom proti nemu podala odvolanie. V tejto súvislosti uviedli, že uznesenie okresného súdu zo 6. decembra 2018 má dve doložky právoplatnosti [prvú z 24. januára 2019 (ktorá je prečiarknutá) a druhú z 2. októbra 2019, pretože počas doručovania tohto uznesenia sťažovateľkám a ich právnomu zástupcovi nebolo predmetné uznesenie doručené aj žalovanej, pozn.]. O odvolaní žalovanej rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 9Co/24/2020-484 z 27. februára 2020, ktorým uznesenie okresného súdu zo 6. decembra 2018 v jeho výroku II zrušil a v tejto časti vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Následne okresný súd uznesením č. k. 8C/39/2014-492 zo 4. augusta 2020 rozhodol, že žalovaná nemá voči sťažovateľkám nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Žalovaná podala odvolanie aj proti tomuto uzneseniu, pričom o odvolaní rozhodol krajský súd uznesením č. k. 9Co/128/2020-542 z 26. novembra 2020 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 26. novembra 2020“), a to tak, že odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu zmenil a žalovanej priznal voči sťažovateľkám nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

5. Okresný súd potom napadnutým uznesením z 24. októbra 2022 (vydaným vyšším súdnym úradníkom, pozn.) rozhodol tak, že výrokom I určil, že sťažovateľky a žalobcovia v rade 2ba až 2bd sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanej k rukám jej právnej zástupkyne trovy prvoinštančného konania vo výške 2 279,45 eur z titulu náhrady trov právneho zastúpenia. Výrokom II udelil sťažovateľkám povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanej k rukám jej právnej zástupkyne trovy oboch odvolacích konaní vo výške 10 eur z titulu náhrady súdnych poplatkov a vo výške 1 130,18 eur z titulu náhrady trov právneho zastúpenia a výrokom III určil, že žalobcovia v rade 2ba až 2bd sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanej k rukám jej právnej zástupkyne trovy prvoinštančného konania vo výške 1 633,63 eur.

6. Proti napadnutému uzneseniu z 24. októbra 2022 (vydanému vyšším súdnym úradníkom, pozn.) sťažovateľky podali (proti jeho výrokom I a II, pozn.) 23. novembra 2022 sťažnosť. Následne podaním z 24. novembra 2022 vzali späť podanú sťažnosť v časti proti výroku II napadnutého uznesenia z 24. októbra 2022. O sťažnosti rozhodol okresný súd (sudkyňou, pozn.) napadnutým uznesením zo 16. februára 2023, ktorým vo výroku I konanie o sťažnosti sťažovateľiek proti výroku II napadnutého uznesenia z 24. októbra 2022 zastavil a výrokom II zamietol ich sťažnosť proti výroku I napadnutého uznesenia z 24. októbra 2022.

7. Okresný súd v napadnutom uznesení zo 16. februára 2023 najprv s poukazom na § 369 ods. 3 Civilného sporového poriadku v časti späťvzatia podanej sťažnosti (proti výroku II napadnutého uznesenia z 24. októbra 2022, pozn.) konanie zastavil. Následne zamietnutie sťažnosti ako nedôvodnej vo vzťahu k sťažnosťou napadnutému výroku I napadnutého uznesenia

z 24. októbra 2022 odôvodnil tým, že z hľadiska vecnej správnosti rozhodnutia, právneho a skutkového odôvodnenia nezistil pochybenie pri výpočte priznaných trov konania. Poukázal na to, že trovy boli priznané za úkony právnej služby vykonané právnu zástupkyňou žalovanej v súlade so zákonnou úpravou a s použitím platných ustanovení [§ 10 ods. 1 a 2 v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“)]. Argumentoval, že predmetom konania boli 4 samostatné nároky žalobcov (sťažovateliek a žalobcov v rade 2ba až 2bd, pozn.) na zaplatenie sumy 11 182,74 eur s príslušenstvom a jeden spoločný nárok žalobcov v rade 2ba až 2bd na zaplatenie sumy 78 279,24 eur s príslušenstvom. Dodal, že základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby po zohľadnení jej zvýšenia za spojenie vecí predstavuje 939,97 eur. Uviedol, že vykonanie všetkých úkonov právnej služby priznaných žalovanej sťažnosťou napadnutým uznesením bolo zo spisu náležite preukázané, že vyšší súdny úradník bol pri rozhodovaní o výške trov konania viazaný rozhodnutím súdu o nároku na náhradu trov konania (teda primárne uznesením krajského súdu z 26. novembra 2020, pozn.), ktorým bol žalovanej priznaný nárok voči sťažovateľkám na náhradu trov konania (prvoinštančného aj odvolacieho, pozn.) v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateliek

8. Sťažovateľky v ústavnej sťažnosti argumentovali tým, že trovy konania uvedené vo výroku I napadnutého uznesenia okresného súdu z 24. októbra 2022 nie sú účelne vynaložené [pretože v čase prevzatia zastupovania žalovanej jej advokátkou (19. augusta 2019, pozn.) už bola ich žaloba zobratá späť (8. novembra 2018, pozn.) a pretože konanie už bolo zastavené uznesením okresného súdu zo 6. decembra 2018, zvolená advokátka nemala dôvod vyjadrovať sa k tejto žalobe, pozn.]. Tiež namietali nepreskúmateľnosť výroku I napadnutého uznesenia okresného súdu z 24. októbra 2022 a jeho odôvodnenia. Sú toho názoru, že trovy konania priznané vo výroku I voči sťažovateľkám neboli účelne vynaložené (pretože ak by žalovaná nesúhlasila so zastavením konania, súd by ho aj tak zastavil, pretože žaloba bola vzatá späť pred prvým pojednávaním, pozn.). Dodali, že žalovaná mala nárok voči sťažovateľkám na trovy konania iba za opravné prostriedky voči trovám konania (výrok II napadnutého uznesenia, pozn.), nie za trovy konania vo veci samej. Tým podľa nich došlo aj k zásahu do ich práva vlastníť majetok.

9. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu zo 16. februára 2023 sťažovateľky namietali, že sudkyňa neodpovedala na všetky dôležité dôvody ich sťažnosti. Opätovne poukázali na to (ako je už uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozhodnutia, pozn.), že v čase prevzatia zastupovania žalovanej jej advokátkou už bola žaloba sťažovateliek vzatá späť, konanie bolo zastavené, a preto advokátka nemala dôvod vyjadrovať sa k nej. Tiež poukázali na to, že už v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 24. októbra 2022 namietali, že hodnota sporu nebola súdom správne určená, pričom táto nesprávnosť sa pretavila aj do tohto napadnutého uznesenia. Argumentovali tým, že sudkyňa sa v napadnutom uznesení zo 16. februára 2023 dostatočne nezaoberala ich námietkami uvedenými v sťažnosti a relevantne sa s nimi nevysporiadala. Namietali, že nezrušila (prípadne nezmenila, pozn.) napadnutý výrok I napadnutého uznesenia okresného súdu z 24. októbra 2022 (s poukazom na námietky uvedené v predchádzajúcom bode tohto rozhodnutia, pozn.). Nedostatočným zaobraním sa nimi

predložených argumentov podľa sťažovateľiek došlo aj k porušeniu ich práva na účinný opravný prostriedok a v dôsledku uloženia im povinnosti zaplatiť trovy konania žalovanej (predovšetkým za úkon právnej služby spočívajúci vo vyjadrení k žalobe, pozn.) došlo aj k porušeniu ich práva na ochranu majetku, resp. základného práva vlastníť majetok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu z 24. októbra 2022 (jeho výrokom I) a napadnutým uznesením okresného súdu zo 16. februára 2023 (jeho výrokom II).

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu z 24. októbra 2022:

11. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na princípe subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy). Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovatelia sa môžu domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím im dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne ústavnú sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľov je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, ktorých porušenie sa namieta, a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 229/2022).

12. Ako vyplýva z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh, sťažovateľky podali proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 24. októbra 2022 (vydanému vyšším súdnym úradníkom, pozn.), konkrétne proti jeho výroku I sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť sudca, resp. sudkyňa okresného súdu, ktorá tak aj učinila vydaním napadnutého uznesenia okresného súdu zo 16. februára 2023.

13. Zároveň aj zo samotného znenia § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyplýva, že ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľov vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

14. Preto ústavný súd vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu z 24. októbra 2022 konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením okresného súdu zo 16. februára 2023:

15. Ústavný súd, zohľadňujúc sťažnostné námietky smerujúce proti rozhodnutiu všeobecného súdu o výške náhrady trov konania, považuje v prvom rade za žiaduce poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016). K problematike trov konania sa stavia nanajvýš rezervovane, podrobuje ju obmedzenému ústavnoprávnemu prieskumu, pričom k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania pristupuje skutočne iba výnimočne. Tento prístup vychádza z názoru, že rozhodnutie o trovách konania má vo vzťahu k veci samej jednoznačne akcesorickú povahu a samo osebe väčšinou nedosahuje takú intenzitu, ktorá je spôsobilá porušiť základné práva a slobody, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. To však ale neznamená, že rozhodnutiami o trovách konania nemôže dôjsť k porušeniu práv sťažovateľov. Otázka náhrady trov konania môže nadobudnúť ústavnoprávnu dimenziu v prípade takého postupu všeobecného súdu, ktorý je založený na celkom zjavne nesprávnej interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení zákona upravujúcich náhradu trov konania, v ktorom sú obsiahnuté črty svojvôle, a taktiež v prípade, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné (I. ÚS 437/2023).

16. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019).

17. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľky sa uchádzajú o ústavnú ochranu v súvislosti s právnou vecou, ktorej podstatou je im daná povinnosť uhradiť nárok žalovanej na náhradu trov právneho zastúpenia v rámci prvoinštančného konania (predovšetkým za úkon právnej služby spočívajúci vo vyjadrení k žalobe, pozn.).

18. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia nadväzujúceho na rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka (uznesenie okresného súdu z 24. októbra 2022, pozn.) o výške priznanej náhrady trov konania konštatuje, že okresný súd sa v prípade sťažovateľiek nedopustil extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách konania, ktoré by predstavovalo porušenie ich práva na spravodlivé súdne konanie.

19. Sudkyňa v napadnutom uznesení zo 16. februára 2023 poukázala na to, že trovy boli priznané za úkony právnej služby vykonané právnou zástupkyňou žalovanej v súlade so zákonnou úpravou a s použitím platných ustanovení vyhlášky. Tiež špecifikovala, aké nároky (v akej finančnej výške, pozn.) si jednotliví žalobcovia uplatnili, z čoho sa vychádzalo pri výpočte sumy za jeden úkon právnej služby. Nakoniec aj jasne skonštatovala, že vykonanie všetkých úkonov právnej služby priznaných žalovanej bolo zo spisu náležite preukázané [pričom vyšší súdny úradník bol pri rozhodovaní o výške trov konania viazaný rozhodnutím súdu o nároku na náhradu trov konania – uznesením krajského súdu z 26. novembra 2020, ktorým bol žalovanej priznaný nárok voči sťažovateľkám na náhradu trov konania (prvoinštančného aj odvolacieho) v celom rozsahu, pozn.].

20. Ústavný súd v nadväznosti na už uvedené východiská svojej ustálenej judikatúry súčasne konštatuje, že námietku sťažovateľiek odôvodňujúcu porušenie nimi označených práv podľa ústavy

a dohovoru neudržateľnosťou právneho názoru v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k posúdeniu účelnosti a nevyhnutnosti trov právneho zastúpenia nemožno dávať na rovnakú úroveň a pripisovať jej rovnakú ústavnú relevanciu ako v prípade, ak by išlo o námietku proti rozhodnutiu všeobecného súdu vo veci samej. Uplatňujúc východiská svojej doterajšej judikatúry, zastáva preto názor, že ani v tomto prípade nejde o nedostatok takej intenzity, na základe ktorého by mohol po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti reálne dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľiek na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ako už bolo totiž načrtnuté, právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Úlohou ústavného súdu nie je prehodnocovať správnosť právnych názorov všeobecného súdu, ku ktorým všeobecný súd dospel pri výklade podústavného práva, a to ani v prípade, ak by s takým rozhodnutím nesúhlasil (II. ÚS 509/2022). Opačný prístup k posudzovaniu námietok sťažovateľiek by v konečnom dôsledku smeroval k spochybňovaniu ústavného postavenia ústavného súdu ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) a vyústil by do jeho vnímania ako riadnej (prípadne mimoriadnej) opravnej inštalácie v rámci sústavy všeobecných súdov (obdobne II. ÚS 85/2022).

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu zo 16. februára 2023 nevykazuje z ústavnoprávneho hľadiska také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladali dôvody na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľiek podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto časti preto ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku napadnutým uznesením okresného súdu zo 16. februára 2023:

22. Sťažovateľky porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíjajú od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkami označeného vlastníckeho práva podľa ústavy a dodatkového protokolu. Aj v tejto časti preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K namietanému porušeniu práva na účinný opravný prostriedok napadnutým uznesením okresného súdu zo 16. februára 2023:

23. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru (v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) napadnutým uznesením, ústavný súd dáva do pozornosti, že podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorum.

24. Ústavný súd ďalej konštatuje, že k možnému porušeniu práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru (podľa ktorého každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností) by mohlo dôjsť v prípade, ak by sťažovateľky preukázali „hájitelné“ tvrdenie o porušení niektorého z ich práv podľa dohovoru. Je teda možné v tejto súvislosti doplniť, že podstatnou je jeho (tohto práva, pozn.) samotná existencia, nie kvalita rozhodnutia o ňom. Vzhľadom na závery z predchádzajúcich odsekov je už na prvý pohľad zrejmé, že o takýto prípad vo veci sťažovateľiek vôbec nemôže ísť, a teda sa čl. 13 dohovoru na ich vec neaplikuje (pozri rozhodnutie o prijateľnosti vo veci Jarkovský proti Slovenskej republike z 2. 7. 2019, sťažnosť č. 4014/12, bod 59) (m. m. I. ÚS 251/2023).

25. Preto bola ústavná sťažnosť aj v tejto časti odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.5. K namietanému porušeniu čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu zo 16. februára 2023:

26. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že uvedený článok ústavy je formulovaný všeobecne a neupravuje žiadne konkrétne základné právo, preto vyslovenie jeho porušenia prichádza do úvahy len v súvislosti s porušením iného základného práva. Sťažovateľky porušenie tohto článku ústavy spájali primárne s porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.), k čomu však nedošlo a vo vzťahu ku ktorému bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. S poukazom na uvedené bolo preto potrebné ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

27. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľiek uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. mája 2024

Miloš Maďar
predseda senátu